

Rusko sa stalo nielen mocenským, ale aj ideologickým protivníkom Západu

- editor007 | 19. dubna 2024

SVĚT: Zo zdrojov na internete som sa dozvedel, že Slováci sú ústretoví voči Rusku a jeho intervencii na Ukrajine viac ako ostatná národy EÚ. Čiže v menšej miere sú však voči tomu ústretoví všetci. Čím to asi je? Som presvedčený, že to má súvislosť so sklamaním. Bol som dieťa, keď nás okupoval ZSSR. Láska k nemu, ktorú nám dlhodobo vtĺkali do hláv sa v priebehu dňa zmenila na nenávisť. Niečo podobné sa deje v súčasnosti vo vzťahu k Západu, len postupne.

Dlho som podceňoval ruských intelektuálov, pretože nevedeli nič iné ako sa klaňať Západu, alebo pokračovať v sovietskom štýle myslenia. S úžasom som neskôr zistil, že existujú v Rusku myslitelia, ktorí síce podporujú Kremľ, ale sú na ňom nezávislí a voči nemu niekedy až tvrdo kritickí.

Pre ilustráciu toho, čo si o Západe, teda aj o nás, myslia významní ľudia Ruska, uvádzam závery politológa Rostislava Iščenka a prezidenta RF Vladimíra Putina. Prečo Putin? Pretože pre mňa, ako obdivovateľa nemeckého kancelára Bismarcka, Putin je len jeho nasledovník v reálpolitike. Nič viac a nič menej. Čo sa to teda deje u nás, na Západe?

Stále väčšia časť našej verejnosti s neveriacim úžasom a rozčarovaním sleduje, čo sa to deje na dnešnom Západe a aké nečakané a predtým úplne nepredstaviteľné hrozby nám odtiaľ prichádzajú.

Beh udalostí sa totiž začína zrýchľovať. Zatiaľ čo sme nedávno správy o genderových alebo zelených fantazmagóriách a nepochopiteľných absurditách v krajinách našich bohatších západných partnerov prechádzali s nechápavým krútením hlavy a pocitom, že ide o excesy bulvárneho spravodajstva, ktoré sa nášho života netýkajú, dnes s rozčarovaním zisťujeme, že tak tomu bohužiaľ zďaleka nie je.

Opäť sme obeťami ideológie

Jasne cítime, že sa máme znovu stať obeťami podivnej, zdravému rozumu vzpierajúcej sa ideológie, ktorá nám začína byť postupne, prostredníctvom médií i oficiálnej politiky vnucovaná.

Ideológia je to veľmi panovačná a netolerantná, preto nie je ochotná tolerovať nesúhlas a viesť diskusiu s oponentmi. Založená je na šírení existenčného strachu z človekom údajne spôsobenej klimatickej zmeny a pocitu viny väčšinovej bielej populácie západných krajín za historické zločiny páchané na všemožne konštruovaných rasových a sexuálnych menšinách.

Ukázalo sa, že metódy politickej korektnosti, spoločenskej ostrakizácie inak zmýšľajúcich a vymývanie mozgov mediálnou manipuláciou sú ďaleko efektívnejšie nástroje pre ovládanie spoločnosti než hrubé násilie starých bolševikov.

EÚ žiada obeť

Oficiálne miesta nás presviedčajú, že bezprostredne akútnou dlhodobou hrozbou pre našu prosperitu a slobodu predstavujú revanšistické Rusko a vzdialená dielňa sveta Čína. Na základe tejto hrozby EÚ, s ktorou sme spájali naivné predstavy o priestore večnej prosperity, mieru a bratstva, bezohľadne od nás požaduje zásadné obmedzenia a materiálne obeť.

Tie budú pre milióny ľudí znamenať vážne existenčné problémy a pád do sveta, ktorý s našimi pôvodnými predstavami a nádejami o slobode a prosperite nebude mať nič spoločné. Na to však progresivistické elity ovládajúce západoeurópsku politiku a orgány EÚ nie sú ochotné brať ohľad.

Veľmi reálne hrozí, že budeme hrubým nátlakom a silou podrobení a nútení prijať politický program, ktorý bude evidentne proti vôli našich občanov dlhodobo poškodzovať našu krajinu.

Európske karty sú nastavené tak, že rýchlo smerujeme k strate posledných zvyškov suverenity a k postaveniu nesvojprávneho protektorátu. Čaká nás nepokojné obdobie a veľmi neistá budúcnosť, rovnako ako celú EU. Reálne hrozí, že sa znovu vrátíme do pomerov vzdialených zlovestných päťdesiatych rokov minulého storočia.

Začalo to voľbami v USA

Dôkazom tejto hrozby je situácia v samotných USA, kde v roku 2016 nečakane vyhral voľby kandidát republikánov Donald Trump. Následná bezuzdná propaganda a hystéria rozpútaná proti nemu poukazuje na to, že evidentne skrížil plány Demokratov, za ktorých kandidovala Hillary Clintonová.

Na voľby v roku 2020 sa už demokrati dôkladne pripravili a vyhrali, evidentne najmä kvôli možnosti manipulácie s hlasmi voličov. Podstatné na amerických voľbách bolo to, že prvýkrát v histórii USA išlo o súboj strany „utláčaných“ menšín, černochovej a progresívnych liberálov (demokrati) a strany skutočných Američanov bez rozdielu (republikáni).

Zaujímavé na tom sú dve okolnosti. Demokrati zahájili štvavú protiruskú propagandu ešte pred vypuknutím konfliktu na Ukrajine, odmietajú sa však priamo vojensky angažovať, akoby im chýbali práve tie štyri roky, ktoré im „ukradol“ Donald Trump. Rusko za tie štyri roky výrazne vojensky aj ekonomicky zosilnelo, čo zrejme bráni realizovať zámery, ktoré mali jastraby ako Hillary Clinton.

Nasleduje fenomén BLM, ktorý naštartoval rasovo-kultúrnu revolúciu v USA, prejavujúcu sa tak, že vládnuca biela „masa“ nahradila vládnucu čiernu „masa“. Hnutie BLM sa prevalilo aj do Európy najmä do Británie, kde vládu bieleho sahíba a bwanu nad Britským impériom nahradila vláda čierneho sahíba a bwanu nad materským teritóriom kedysi Veľkej Británie, do ktorého implodovalo celé jej bývalé impérium.

Liberálna demokracia Západu je tak v skutočnosti rasistická totalitná neomarxistická diktatúra a tyrania menšín, ktorá je zvláštnou syntézou marxizmu, nacizmu, orientálnej islamskej despotie a plutokracie finančnej oligarchie.

Rusko pohŕda západným neomarxizmom

USA, resp. kolektívny Západ v súčasnosti nenávidí Rusko aj preto, lebo znovu existuje ako suverénna veľmoc, ktorá pohŕda všetkými európskymi neomarxistickými hodnotami ako progresivizmus, multikulturalizmus, rasistickými hnutiami typu Black Lives Matter, LGBTQ, genderizmus, radikálny feminizmus, humanrightizmus atď, čiže neomarxistickou represívnou totalitnou liberálnou demokraciou ako celkom.

Z tohto dôvodu je v Rusku obmedzovaná činnosť politických strán, hnutí aj jednotlivcov, ktorým sa

preukáže, že sú financovaní z tzv. „vyspelých, multikultúrnych, progresívnych, liberálnych demokracií“ Západu a presadzujú ich záujmy.

Ruskí politológovia a politici si už uvedomujú, že sa Rusko stalo nielen mocenským, ale aj ideologickým nepriateľom Západu, s ktorým si v princípe vymenili historické role: Kolektívny Západ na čele s USA majú neomarxistickú progresívnu ideológiu, ktorú sa snažia exportovať do zahraničia tak, ako svojho času ZSSR ideológiu komunistickú a Rusko má len svoje záujmy ako svojho času demokratický Západ, ktorý sme tak obdivovali. Postoj Ruska ku kolektívnemu Západu interpretujem na úvahách dvoch ruských osobností. Prvý je:

Rostislav Iščenko, politológ (krátené)

Obrovskou chybou Západu bolo prijatie ľavicových ideologických postulátov. Tie samozrejme, značne zjednodušovali ovládanie elektorátu, čo dovolilo ľavo-liberálnym globalistom z Demokratickej strany USA a ich európskym spojencom priblížiť sa k získaniu monopolu na moc.

Dokonca v tých štátoch, v ktorých globalisti z nejakého dôvodu moc strácali, aj vlády s pravo-konzervatívnymi názormi boli nútené nasledovať neosocialistické/neokomunistické postuláty ľavičiarov. Taká voľba vládnucich zoskupení sa na prvý pohľad javí neprirodzenou, ale v skutočnosti bola podmienená reálne vzniknutou situáciou ako vo svete, tak i v týchto štátoch.

Vtedy medzi západnými a prozápadnými ekonómami získala popularitu teória „nekonečného úveru“. Niektorí zvlášť horliví apologéti „konca histórie“ dokazovali, že Západ vypracoval naozajstný model „všeobecného blahobytu“, u ktorého nie je dôležité koľko ľudí a ako pracuje, dôležité je, aby štát zaistil všetkým minimálny kapitál. Počítalo sa s tým, že štát bude zabezpečovať marginálov peniazmi, a zvyšovať tým spotrebiteľský dopyt, vďaka čomu sa bude zaisťovať všeobecný hospodársky rast.

Západ ako lumpenoligarchická mŕtvola

Od tohto okamihu príliv spodiny z kolónií začal sprevádzať rýchlu lumpenizáciu vlastného obyvateľstva krajín Západu. Počet tých, ktorí nechcú pracovať, len ješť, začal rásť geometrickým radom, západná pracovná etika sa začala zabúdať, a západný ekonomický a politický systém sa začal rozpadáť. Ako k tomu došlo?

USA boli schopné pomocou Maršalovho plánu a podobných plánov zdvihnúť z ruín povojnovú západnú Európu. Pritom omnoho bohatší kolektívny Západ nedokázal navrhnúť nič aspoň trochu podobného postsovietskym a postsocialistickým krajinám. Stalo sa to preto, že v roku 1945 a v roku 1995 sme mali dočinenia s rôznymi Západmi.

Západ roku 1945 vsadil na výrobu, na kvalifikovaných robotníkov a inžinierske kádry. Západ roku 1995 vsadil na záujmy bánk, ktoré sa naučili robiť peniaze z peňazí obídením reálneho sektoru, a na lumpenizované vrstvy pracujúceho obyvateľstva. Ako lumpenoligarchická mŕtvola Západ plodí spodinu a oligarchov likvidovaním strednej triedy, reálnej výroby, vedy a kvalifikovanej pracovnej sily vo všetkých krajinách, ktorým sa nepošťastilo dostať sa z jeho vplyvu.

Majdanovská technológia aj v USA

Poprední predstavitelia západného sveta kolabujú rovnako, ako kolabuje Ukrajina, len pomalšie, pretože na rozdiel od nej mali donedávna slušný finančný vankúš bezpečnosti, ktorý ich držal nad vodou. Nie bezdôvodne už v USA zafungoval aj majdan (BLM) posledných volieb podľa majdanovej technológie.

Stále väčší počet obchodných spoločností, vysokých škôl, spoločenských organizácií a dokonca štátnych štruktúr, dohliada na to, aby formovali svoj štát nie na základe požiadaviek na profesionalitu, ale na základe princípu kvót. Pokiaľ sa chcete dostať tam, kam nepatríte, vymyslíte si unikátny gender a požadujte, aby vás vzali, nakoľko práve takúto kvótu nemajú určite zaplnenú (veď ste taký unikátny homosexuál).

Západ sa pokúšal peniazmi uhasiť ekonomické a spoločenské problémy, v dôsledku čoho sa tie len priostřili. Rovnako tak, ako naši domáci ľavičiarci pred sto rokmi sa západní ľavičiarci dostali dnes do situácie, kedy preto, aby mohli pokračovať v politike uspokojenia spodiny na účet štátu, potrebovali nájsť niekoho, kto bude pracovať a dopĺňať rozpočet tohto štátu.

Vonkajšie zdroje pre zaistenie ľavého experimentu na Západe prakticky nezostali. Na tomto pozadí diskriminácia bielych, v rámci ideológie BLM a praxe “zrušenia” (woke a cancel culture) vyzerá ako inštinktívny pokus vládncich elít, ako prinútiť kvalifikované kádre pracovať v západnej ekonomike podľa kolchozného princípu (“za čiarky”).

USA sa zatiaľ neodvažujú zaviesť podľa vzoru ZSSR pracovnú povinnosť a trest “za príživníctvo”, ale problém je treba nejako riešiť. Biely muž je doposiaľ najkvalifikovanejším kádrom – základom západnej ekonomiky. Pritom jeho reálny príjem ustavične klesá v pros-pech rastúcej vrstvy spodiny a už teraz je celkom porovnateľný s príjmom relatívne úspešnej rodiny zo spodiny (najúspešnejšia spodina sa už dokonca predrala medzi miliónárov).

Ideologický bič na bielych pracujúcich mužov

Motivácia bielych mužov k práci na Západe klesá. A tak je treba ich primäť pracovať za pár halierov, inak systém padne. Odtiaľ vnuknutia o večnej vine bieleho človeka pred celým zvyškom sveta. Dokonca tí, ktorí sa nenechali zjesť ľudožrútmí za to môžu, nakoľko ľudožrúti vo výsledku trpeli podvýživou.

Bielemu mužovi hovoria: si na vine voči všetkým na tomto svete a len svedomitou prácou biely suprematista (“buržuj jeden”), môžeš odčiniť svoju vinu voči utláčaným menšinám (“svetovému proletariátu”).

Zatiaľ sa ešte ľavičiarci a k nim primknuté neadekvátne elity radujú, že sa našlo východisko: *miesto čiernych otrokov, obsluhujúcich biely kapitalizmus epochy pôvodnej akumulácie, budú bieli otroci, obsluhujúci čierny socializmus epochy nezvratného ožobráčenia.*

Veľké nebezpečenstvo hrozí politickému systému

Menšiny už ovládli všetky nitky, okrem horných poschodí štátneho aparátu, kde stále ešte prevažujú “bieli suprematisti”. Ale nie je to nadtľho. Je pochopiteľné, že za stávajúcej ideológie a davu hlasujúcich “menšín” sú kvóty na menšiny v kongrese a vo vláde otázkou najbližšej budúcnosti.

V princípe možno bielym vôbec zakázať, ako vinníkom vo všetkých smrteľných hriechoch, zastávať štátne funkcie, ako volené, tak i menované (zároveň im zamedziť získanie vzdelania, aby vykúpili hriechy predkov).

Pokiaľ v USA a EU ešte nezaviedli inštitút zabavovania, neznamená to, že nezavedú, jednoducho sa k tomu zatiaľ nedostali. Ľavičarska ideologizácia všetkého západného života si so Západom zle zažartovala a doslova ho prinútila zaviesť finančné a spoločenské mechanizmy, ktoré priviedli

k progresívnemu rozkladu západnej spoločnosti a štátu, k ekonomickému úpadku a vo výsledku umožnili obrodzujúcemu sa Rusku dostať sa na predné pozície vo svete.

Teraz majú mnohí krajanovia tendencie sa povýšene dívať na Západ a baviť sa tým. No jednako je treba chápať, že nebezpečenstvo ľavičarskeho trápenia visí i nad nami.

Rusko prednedávnom prežilo sedemdesiat rokov dlhý ľavičarsky experiment a v našej spoločnosti je dosť apologétov tej či onej doby ľavičarskej minulosti. Niektorí chcú žiť ako za Lenina, niektorí ako za Stalina, niektorí ako za Chruščova, niekomu sa páči "brežnevská stagnácia", a niektorí dokonca blúzni o gorbačovskej "glasnosti a zrýchlení".

Opäť ideologizovaná spoločnosť a opäť pod totálnou štátnou kontrolou

Samozrejme, títo ľudia chcú zlepšenú verziu minulého života, ale podporovať budú ľavičiarov, ktorí im nepovedia, že je to možné buď len tak ako to bolo, alebo ešte horšie, nakoľko všetky peripetie našej minulosti sú dôsledok ideologizovanej spoločnosti, ktorej vytvorenie je možné len s tvrdou totálnou štátnou kontrolou.

Teda, ako vnútri krajiny tak i okolo nás bude v najbližších rokoch a možná i desaťročiach dosť záujemcov o postrčenie Ruska k ľavičarskej ideologizácii (v západnej, v čínskej, alebo v svojom "zvláštnom" ruskom variante). Heslá spravodlivosti, ktoré sú vždy v spoločnosti žiadané. Posúdiť následky svojho úsilia k spravodlivosti však môže spoločnosť spravidla len spätne.

Keď už obyvateľstvo tak sníva o ideológii, štátu stojí za to začať zavádzať "ideológiu nevmiešavania sa". Vnútri krajiny to znamená, že sa môžete modliť ku komunistickým svätým a stavať im pamätníky, ale prísne v rámci svojho hospodárstva, svojej obecnej komunity alebo svojho mestského úradu, na základe rozhodnutia väčšiny.

Môžete vytvárať s priateľmi podniky, založené na komunistických princípoch a dokazovať, že klasici boli v práve a že komunistické rovnostárstvo ľahko vyhráva v produktivite práce nad kapitalistickou diferenciáciou.

Analogickým spôsobom, v rámci platného zákonodarstva, možno budovať s rovnako zmýšľajúcimi priateľmi "Rusko, ktoré sme stratili", uprené do 19. storočia (tak, aby to neprekážalo susedom). Opakujem, neprevádzať súboj v tlači a na internete, obviňovať sa navzájom z predajnosti a hroziť oponentom trestami svetskými aj božími, ale realizovať svoju spoločensko-ekonomickú koncepciu v praxi a vecne dokazovať, že je lepšia.

Čo sa týka politiky zahraničnej, Moskva bude pokojne pozorovať sebademoláciu konkurentov. Koniec koncov, naša úloha a naša povinnosť voči budúcim pokoleniam je uchovať formát trvalého nerušeného rozvoja Ruska na čo možno najdlhšiu dobu. Druhý je:

Vladimír Putin, prezident Ruskej federácie

"Zástancovia takzvaného 'spoločenského pokroku' veria, že ľudstvo uvedú do akéhosi nového a lepšieho vedomia. Boh s vami, vyveste vlajky, ako hovoríme, len tak ďalej. Jediné, čo chcem teraz povedať je, že ich recepty nie sú vôbec nové. Možno to niekoho prekvapí, ale v Rusku už to bolo. Po revolúcii v roku 1917 bolševici, opierajúci sa o dogmy Marxa a Engelsa, tiež prehlásili, že zmenia doterajšie spôsoby a zvyklosti, a to nie len politické a ekonomické, ale aj samotné poňatie ľudskej morálky a základov zdravej spoločnosti.

Ničenie odvekých hodnôt, náboženstva a vzťahov medzi ľuďmi, až po úplné zavrhnutie rodiny (to sme mali tiež), nabádanie k udávaniu blízkych - to všetko bolo proklamované ako pokrok a mimochodom

vtedy malo širokú podporu po celom svete a bolo to módne rovnako, ako dnes. Mimochodom, bolševici boli úplne netolerantní k iným názorom, než boli tie ich.

To by nám, myslím, malo pripomenúť niečo z toho, čoho sme svedkami teraz. Keď sa pozrieme na to, čo sa deje v rade západných krajín, s úžasom sledujeme naše vlastné domáce praktiky, ktoré sme, dúfam, našťastie nechali v dávnej minulosti.

Boj za rovnoprávnosť a proti diskriminácii sa zmenil v agresívny dogmatizmus hraničiaci s absurditou, kedy sa diela veľkých autorov minulosti – ako bol Shakespeare – už nevyučujú na školách a univerzitách, pretože ich myšlienky sú považované za spiatočnicke.

Klasici sú prehlasovaní za spiatočníkov neznalých významu pohlaví alebo rasy. V Hollywoode sa rozdáva pokyny o správnom rozprávání príbehu a o tom, koľko postáv akej farby pleti alebo pohlavia by malo byť vo filme. To je ešte horšie ako agitpropové oddelenie Ústredného výboru komunistickej strany Sovietskeho zväzu.“

Záver

A vy vešiate černochovy! Takto reagovala sovietska propaganda keď jej došli argumenty. Bieli ľudia sú biologickí rasisti, hlása kritická rasová teória, pretože Západ inak nevie zdôvodniť prečo v praxi nefunguje oficiálna ideológia Západu, ktorou je multikulturalizmus s jeho diverzitou, rovnosťou, včleňovaním a toleranciou (DEI).

Páni Iščenko a Putin sú naopak dôkazom toho, že súčasné Rusko sa zbavilo sovietskeho ideologického pohľadu na svet. Zároveň však rezolútne odmietlo nový západný ideologický vzor. Naopak, patriotizmus a národné záujmy (rodina, národ, vlasť) je povyšovaný na základ fungovania ruskej spoločnosti a štátu spolu s odvekou filozofiou ži a nechaj žiť.

Toto je však pre ideologicky zafažený Západ neprijateľné, preto jeho propaganda reaguje a koná prakticky rovnako, ako svojho času propaganda ZSSR.

V dobách, keď sme boli na večné časy spojencom ZSSR a spoločne budovali tábor mieru a socializmu, propaganda útočila proti poskokom a agentom západných imperialistov, ktorí sa snažili podkopať naše pokrokové spoločenské zriadenie. V súčasnosti propaganda znovu útočí na poskokov a agentov, tentoraz Kremľa, dezinformátorov a dezinformátorské weby, ktorí sa snažia sabotovať upevňovanie (neomarxistickej, progresívnej) liberálnej demokracie a vrhnúť našu krajinu do područia Moskvy.

V neistej dobe je múdrejšie byť opatrný, nedostať sa do pozície iniciatívneho blbca horšieho od nepriateľa. V druhej svetovej vojne sa k nacistickému Nemecku pridali štáty, ktoré naň stavili ako na víťaza konfliktu a neslávne dopadli. Naša vláda aj my by sme sa mali poučiť z tejto historickej skúsenosti.

AUTOR: Pavel Fendek

[ZDROJ](#)